

„Ministeriet for Industri,
Handel og Søfart.

København, den 23. Oktober 1926.

Da Funktionstiden for Medlemmerne af det af Ministeriet for Industri, Handel og Søfart i Henhold til § 21 i Beværterloven af 29. Marts 1924 nedsatte Overbevillingsnævn udløber med Udgangen af indeværende Aar, tillader jeg mig at anmode den højtærede Formand om at ville foranledige Valg foretaget af et Medlem til Overbevillingsnævnet for Tiden fra 1. Januar 1927 til 31. December 1928.

Th. Stauning.

S. Tetens.

Til Folketingets Formand.“

Ved Folketingsmand Fibiger er modtaget et Andragende fra Hunstrup Sogns Menighedsraad om et Statstilskud til Hjælp til Udgifterne ved Istandsættelsen af Hunstrup Kirke.

Andragendet vil blive tilstillet Finansudvalget.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1927 til 31. Marts 1928.

Forhandlingen genoptoges.

Statsministeren (Stauning): Der er, som man ved, forløbet ca. 14 Dage, siden Partiernes Ordførere indledede Forhandlingerne om det aflagte Statsregnskab og det fremlagte Finanslovsforslag. Vi har ment, at det var rimeligt nu at gøre nogle Bemærkninger, for at man ikke helt skulde glemme, at der en Gang har været saadanne Ordførertaler. Navnlig har vi ment det rimeligt paa nogle Omraader, særlig om Spørgsmaalene vedrørende Statsbanerne og andre Statsvirksomheder, at give saadanne Oplysninger, at de mulig kan afværge den urigtige Tale, der kan siges at være begyndt under denne Forhandling.

Hvad angaar de Ordførertaler, som vi altsaa hørte for en Tid siden, kan jeg kun paaskønne den helt igennem lemfældige Form, de havde overfor Ministeriet. Der er jo ikke blot i Ordførernes Taler, men overhovedet under denne indledende Debat faldet mange Ord, men samtidig uhyre faa Anvisninger paa noget positivt. Det gælder

ikke mindst de to Ordførere, der maa siges at repræsentere, hvad man almindeligt kalder Oppositionen. I deres Taler var der mange almindelige Vendinger og kritiske Bemærkninger, men der var uhyre faa Realiteter bag ved Kritikken. Det maa vel erkendes, at stærkest var Venstres Ordfører (N. Neergaard), naar han krævede 17 Mill. Kr.s Takstnedsættelser, betalte ved Indgreb i Tjenestemændenes Lønninger. Saa stærkt eller voldsomt vovede den konservative Ordfører (Pürschel) ikke at gaa ud. Han var kendelig forsigtig i sine Krav om Nedsættelser af Skatter og andre Afgifter; og det er kun rimeligt; thi vi ved jo, at det konservative Parti venter i en nær Fremtid at faa betroet Dannelsen af den næste Regering, og saa er det rimeligt, at den ærede Ordfører ikke binder sig for stærkt til alt for umulige Standpunkter.

I øvrigt har jeg ikke ret mange Bemærkninger at gøre, hvorimod der er andre af Ministeriets Medlemmer, der, som nævnt, i højere Grad maa lægge Beslag paa Tingets Tid paa Grund af den omfattende Omtale, der har fundet Sted dels af selve det finansielle Spørgsmaal, dels af Statsvirksomhedernes Forhold. Enkelte Detailler maa jeg dog nævne.

Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen fremsatte et Ønske om en Undersøgelse af, hvad der kunde gøres for at modvirke Arbejdsløsheden i Sønderjylland, hvor den uægtelig er ret ondartet. Jeg kan oplyse, at dette Spørgsmaal allerede i nogen Tid har været Genstand for en særlig Undersøgelse, og der har fundet Forhandlinger Sted med Myndighederne for at skaffe Klarhed over, hvorvidt der var Mulighed for at sætte Virksomheder i Gang og paa anden Maade afhjælpe den Trang til Arbejde, der i meget høj Grad findes i det nævnte Omraade. Jeg har naturligvis i Sinde at fortsætte disse Arbejder paa at hidføre Resultater snarest muligt paa dette isolerede Omraade. Men hvis det Lovforslag, der er forelagt om Støtte til Erhvervene, bliver vedtaget, vil det jo ogsaa aabne betydelige Muligheder for Sønderjyllands Vedkommende til at faa Erhvervslivet i Gang igen.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt kritiserede den danske Forvaltning, og i denne Forbindelse sagde han, at det var almindeligt, at Akter forsvandt. Jeg tror, han sagde noget saadant som, at Akter i Sagerne forsvandt hyppigt i Forvaltningen. I den korte Tid, der har været, har jeg spurgt i Ministeriet blandt Embedsmændene, om det virkelig var noget, der med Berettigelse kunde siges almindeligt at foreligge. Det